Bilag:
Flygtninge skal have overenskomstmæssig løn, og det er en fordel for Danmark.

Link til den oprindelige pressemeddelelse (bemærk 3 bilag):
https://www.presseudsendelser.dk/pressemeddelelser/vis/5214.html

Indholdsfortegnelse:

A) Overenskomstmæssig løn i samtlige tilfælde side 1
B) Overenskomstmæssig løn i løntilskud side 2
C) Bierverv med kommunalt byråkrati side 3
D) Opholdstilladelse og værdighed side 4
E) Tvang af syge i kollektiv. Kommunen bestemmer over politiet. side 5
F) Trusler om at blive sat på gaden, og trusler om grundløs fratagelse af børn side 6
G) Gratis arbejde, men med tvang til at betale danske regninger side 7
H) Betal danske regninger og rejs hjem igen side 8
I) Handikappede kategoriseres som raske side 10
J) Forskel mellem private danskere og det kommunale system side 11
K) De mest grimme sage: inviterede krigsskadede får ikke rehabilitering side 11
L) Tvangsflytning af børn til værre forhold. Kommunens forpligtelse til permanent bolig. side 14
M) Andre sager side 16

A) Overenskomstmæssig løn i samtlige tilfælde

En ukrainsk flygtning ved navn Olena inviterede hendes danske nabo som bisidder til et møde i Hørsholm kommune, fordi flygtningen blev brugt som billig arbejdskraft, formidlet af kommunen. I dette møde, afholdt i starten af januar 2023, havde en kommunalt ansat fra udbetalingsafdelingen meldt klart ud at flygtninge skal have overenskomstmæssig løn. Den ansatte har i mødet søgt på computeren for at finde frem til, hvad en overenskomstmæssig løn skal være, og forevist skærmen til flygtningen og hendes veninde. Flygtningens jobkonsulent var også tilstede ved mødet.

Dette er en meget vigtig oplysning vedrørende lønniveau. Da medarbejderen fra ydelsesafdelingen sagde det med overenskomstmæssig løn, var der tale om flygtninge generelt (dvs. alle flygtninge i arbejde), og ikke kun om dem, som arbejder i løntilskud.

Men mange flygtninge modtager stadig ikke en fair løn. Det værste er, at det er kommuner, som tillader sådan en udnyttelse, hvor arbejdsgivere tilbydes billig arbejdskraft. Virksomheder skal ikke ansøge kommunen for at få lov til at få flygtninge som arbejdskraft, mens flygtninge skal kæmpe for hver en krone. I mange tilfælde er der faktisk ingen løn overhovedet, fordi en flygtning ikke må sige nej til en praktik for at optjene deres ydelse. Ydelsen er på blot halvdelen af kontanthjælp, og giver derfor en løn på 50 kr i timen, når de arbejder i praktik. (Ydelses størrelse er gennemgået i den oprindelige pressemeddelelse, bilag B.)

B) Overenskomstmæssig løn i løntilskud

Olena blev ikke ansat efter en praktik og en periode i løntilskud (2 måneder i alt), fordi hun bad om en overenskomstmæssig løn. Hun blev efterfølgende sendt ud i en ny praktik uden løn i en anden virksomhed. Fagforeningen 3F skrev til kommunen med henvisning til en lov, hvor det står at alle arbejdstagere (danskere såvel som flygtninge), som arbejder i løntilskud, skal have overenskomstmæssig løn. Lov om en aktiv beskæftigelsesindsats §71: "Ved ansættelse med løntilskud hos private arbejdsgivere skal løn- og arbejdsvilkår være overenskomstmæssige eller de for tilsvarende arbejde sædvanligt gældende, jf. dog §§ 73 og 74."
Bemærk at retten til overenskomstmæssig løn ikke er omtalt i den generelle pjece, som kommuner sender til alle flygtninge (se den oprindelige pressemeddelelse, bilag C, side 8 om jobparate borgere).

Navisen har lavet en artikel om Olena:
https://navisen.dk/blog/olena-foelte-sig-underbetalt-nu-raaber-3f-op-om-loen-til-ukrainere/

Kommunen har ikke svaret på henvendelser hverken fra fagforeningen eller fra journalisten.

3f har skrevet til kommunen at kommunen skal kontakte fagforeningen for at vide, hvad lønniveauet skal være. Dette er meget fornuftigt, fordi lønfastsættelse er en videnskab, som kommuner ikke er professionelle i. At kontakte en fagforening vil også gøre det lettere for kommunen at udarbejde ansættelseskontrakter, og ikke mindst nedsætte den tidligere nævnte risiko for sagsanlæg, hvis det efter en ansættelse kommer frem, at lønnen skulle have været anderledes. I Olgas sag har arbejdsgiveren ikke ansat hende efter en periode i løntilskud, fordi det kom frem, at lønnen skulle have været anderledes.

Nærmest det eneste som behøver at stå i en ansættelseskontrakt for en flygtning, er: “Den ansatte ansættes med overenskomstmæssige løn- og arbejdsvilkår. (Indsæt navn på den mest relevante overenskomst).”
Opgaven for kommunen ligger stadig i at beskrive arbejdsopgaverne i jobbet samt personens erfaring med disse, da overenskomstmæssig løn er forskellig, afhængig af om personen er nybegynder eller erfaren/uddannet. Dette er en vigtig forskel, som kommunen skal undersøge, inden den godkender en kontrakt. Med andre ord er det ikke stillingsbetegnelsen, som bestemmer lønnen, men de konkrete opgaver.

For eksempel, udførte Olena de samme arbejdsopgaver som en kok, men kommunen havde aftalt med arbejdsgiver, at hun er køkkenmedhjælper, uden hensyn til de faktiske forhold. Derudover manglede de af fagforeningen påtalte tillæg, selv for en køkkenmedhjælper. Så kommunen havde faktisk aftalt en løn, som var endnu lavere, end for en uerfaren køkkenmedhjælper. Så hendes løn var ulovlig på alle plan.

Olena har arbejdet i løntilskud, hvor virksomheden modtog 70 kr. i timen fra kommunen, mens Olena fik 130 kr. fra virksomheden. Den overenskomstmæssige løn for en køkkenmedhjælper er ifølge 3f, 132,24 kr. plus diverse tillæg. Hvis kommunen havde hjulpet flygtningen til at godkende hendes uddannelse og erfaring som kok fra hjemlandet, ville flygtningens løn have været på ca. 147 kr plus tillæg - en væsentlig forskel fra de 130 kroner, som kommunen selv kom frem til. Der var ikke engang udarbejdet en ansættelseskontrakt mellem Olena og arbejdsgiveren, noget som er ulovligt. Kommunen lavede blot en aftale mellem kommunen og arbejdsgiveren, og betalte de nævnte 70 kr. til arbejdsgiveren. Kommunen informerede ikke arbejdsgiver eller fagforening om at Olena havde flere tiårs erfaring som kok fra hjemlandet, selv om det stod klart i hendes CV, som kommunen selv havde udarbejdet. Det var først, når frivillige danskere gjorde fagforeningen opmærksom på situationen, at der er kommet frem at hun skulle have haft en større løn.

C) Bierverv med kommunalt byråkrati

Når kommuner spekulerer med kontrakter, er det det samme, som at en flygtning skal være sin egen jurist, fordi personen selv skal kunne sætte sig ind i punkterne i kontrakten - om det nu også passer, er lovligt osv. Dette problem ville forsvinde, hvis kommunen blot henviste til en overenskomst.

Hvis kommuner kræver at flygtninge skal kende det danske system, er det som om kommuner forventer at flygtninge skal udføre kommunens arbejde, bemærk uden en kommunal løn.

Kommuner skal også være opmærksomme på, at manglende sprogkundskaber ikke er en lovlig grund for en lavere løn, da man ikke må diskriminere på det danske arbejdsmarked.

Hvis en flygtning skal være sin egen jurist uden sprogkundskaber, hvorfor bruger kommunen så manglende sprogkundskaber som en undskyldning for lavere løn i almindelige jobs? Der findes mange tilfælde, hvor arbejdsgivere ikke ser noget til hinder for at en flygtning uden sprogkundskaber arbejder gratis i praktik, men så snart der skal betales løn, bliver sproget pludseligt et problem. Det var dog ikke tilfælde i Olenas sag. Hun blev ikke ansat som følge af at arbejdsgiveren ikke ønskede at betale den lovpligtige overenskomstmæssige løn.

Det samme tilfælde er med bolig (se flere sektioner nedenfor F, G, H og M), fordi kommuner forventer at en flygtning selv skal kunne forstå konsekvenserne af en dansk huslejekontrakt, som kommunen “tilbyder” personen.

Ikke nok med at Olena var underbetalt, truede kommunen hende med at gøre hende hjemløs, fordi hun har en hund. Kommunen havde først tilladt hende at have hund i den kommunale indkvartering, men kommunen skiftede mening 8 måneder senere. Og fordi hun ikke fik et betalt job, jf. ovenstående, havde hun ikke penge til at leje en bolig privat. Olena var igen nødt til at være sin egen jurist, fordi kommunen forventer at hun tager ansvar for kommunens fejl og flytter - i stedet for at kommunen skal tilbyde hende et andet sted, hvor det er tilladt at have hund.

For ikke at tale om, at det forværrer flygtninges helbred at skulle kæmpe med et system som egentlig skulle have beskyttet dem (det hedder jo “beskyttelse” i særloven). Se den oprindelige pressemeddelelse, bilag B, for en undersøgelse omkring helbred. Olenas læge har beskrevet, hvordan hendes blodtryk forværres, hver gang kommunen rykker hende, men det gjorde ingen forskel for kommunens beslutning, lige så lidt som det gjorde i de andre historier vedr. bolig nedenfor.

Heldigvis har Olenas veninde hjulpet hende til at komme i kontakt med hendes arbejdsgiver, og denne har besluttet at ansætte Olena. Så det er personlige kontakter, og ikke jobcenteret, som havde sørget for et job til Olena. Olena var dog ikke klar over, at man bør fortælle jobcentret om et nyt job, først efter at en kontrakt var underskrevet. Hun fortalte til sin jobkonsulent om at hun havde fået et job. Jobkonsulenten har i stedet tilbudt en praktik uden løn til virksomheden, selv om virksomheden oprindelig var klar til at betale løn. Heldigvis endte det med en aftale om løntilskud, som med de tidligere ansættelser. Med andre ord, forsøgte jobcenteret at lave en værre aftale for flygtningen, end det, som var muligt. Og det var jo ikke engang jobcenteret, som havde fundet jobbet til flygtningen. Og nu får arbejdspladsen tilskud til lønnen, uden at søge om det eller betale skat af friværdien. Og husk, at Jobcenterets forsøg på underbetaling foregik samtidig med at flygtningen blev truet af kommunen om at blive hjemløs.

Seneste nyt er at danske frivillige har overtalt kommunen om at flytte Olena til et andet kollegie for flygtninge. Det er svært at forestille sig, hvad der ville ske, hvis det ikke var for de frivillige.

Så heldig var en anden flygtning ikke i samme kommune. Hun vendte tilbage til Ukraine efter trusler fra kommunen om at smide hende ud af kollegiet for flygtninge, hvis hun ikke kom af med sine dyr. Kommuner tænker heller ikke over, at husdyr kan hjælpe på folks psykiske tilstand efter flugten fra hjemlandet.

To andre sager omkring trusler om at blive sat på gaden pga husdyr, er beskrevet i sektion M til sidst i dette dokument.

D) Opholdstilladelse og værdighed

Ironien er, at det er en fordel for Danmark, at kommuner kræver fair løn for ukrainske flygtninge, da det ellers overruler Folketingets mulighed for at bestemme over flygtninges opholdsret. Som bekendt, er særloven ikke forlænget endnu. En ukrainsk advokat ved navn Volodymyr Serdiuk henviser til et EU direktiv, som forhindrer udvisning af flygtninge, hvis det ville være mod personens værdighed at blive udvist til sit hjemland.

Det at blive brugt som billig eller gratis arbejdskraft er et eksempel på manglende værdighed, især når man flygter fra krig og ikke har et valg. For det første forhindrer det flygtninge i at spare op til et eventuelt hjemvendende. For det andet er det at sidestille med en investering i det danske samfund, hvis lønnen er lavere end det, som den burde være. Med andre ord, flygtninge investerer i danske virksomheder, ligesom en rigtig investor ville gøre. For ikke at tale om at det generelt ikke er tilladt i Danmark at underbetale mennesker som er i en svær livssituation, om det så gælder danskere i fleksjob eller flygtninge i ordinære jobs.

Direktivet skal implementeres uanset, om særloven bliver forlænget eller ikke. Desuden giver direktivet alle flygtninge ret til permanent ophold i Danmark, hvis de har opholdt sig lovligt i et andet EU-land i 3 år. Kilder:
https://www.europarl.europa.eu/news/en/press-room/20230419IPR80906/asylum-and-migration-parliament-confirms-key-reform-mandates

https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2023-0145_EN.html#_section1

Det interessante er at nogle danske kommuner laver ‘kontrakter’ med flygtninge med en løbetid på 5 år, som er længere end de 2 år, som opholdstilladelsen lyder på.

Der findes også præcedens for flygtninges værdighed fra en dom i Frankrig. En flygtning fra Algeriet var udvisningstruet, men fik til sidst lov til at blive i Frankrig. Flygtningen var HIV smittet og krævede behandling. Det blev argumenteret i dommen om, at han ville dø efter hjemsendelse, da sundhedsvæsenet i Algeriet er dårligt.

Ifølge Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering i Danmark, skal der være et præcist formål med en praktik. Med andre ord, skal kommunen kunne svare på spørgsmålet, hvorfor denne beskæftigelse skal ske uden løn. I realiteten findes der ingen meningsfulde svar på dette spørgsmål. Kommuner gør sig selv en bjørnetjeneste ved ikke at hjælpe flygtninge til en kontrakt. Fordi, når det er så udbredt, at flygtninge arbejder uden løn, er det netop et bevis på, at flygtninge har brug for ekstra beskyttelse. Styrelsen skriver: “Virksomhedspraktik er primært for personer, der har vanskeligt ved at opnå eller fastholde job på normale vilkår.”.
https://star.dk/indsatser-og-ordninger/virksomhedsrettede-redskaber/virksomhedspraktik/

E) Tvang af syge i kollektiv. Kommunen bestemmer over politiet.

Manglende værdighed er desværre set omkring andre forhold for flygtninge i Danmark. En udsendelse lavet af Ipressen dokumenterer, hvordan en kommunal indkvartering for flygtninge i København kommune har brugt politimagt for at flytte en flygtning Mariia Pavliuk fra et værelse til et andet, på samme adresse. Flygtningen havde ikke gjort noget forkert. Kommunen gik imod 2 danske lægers anbefaling om et separat værelse for Mariia, selv om der var ledige værelser på kollegiet. Kommunen erkender at have tilkaldt politiet. For at det ikke skal være nok, blev hun flyttet på et værelse sammen med en person, som var smittet med COVID-19. Kommunen erkender at flytte hende sammen med en COVID smittet person, men skriver at COVID ikke er en samfundskritisk sygdom. Administrationen sagde også, at der ikke er COVID-19 i Danmark. Om det så var almindelig influenza, så skal en smittet person stadig ikke bo sammen med en, som ikke er smittet. Mariia var på bristepunktet helbredsmæssigt, da hun konstant fik nye naboer, som vækkede hende om natten. https://ipressen.com/ip23005/
I videoen nævner Mariia også, at flygtninge bliver brugt som gratis arbejdskraft i praktik, samt at mange har forladt Danmark på grund af presset fra det kommunale system.

Det er uvist, hvorfor politiet reagerede så voldsomt med dobbel udrykning, uden at der blev gennemført en efterforskning. Danske frivillige havde talt med politiet inden den skæbnesvangre flytning, men det var ikke muligt at tale politiet til fornuft. Politimændene blev ved med at sige, at de fik besked om at flytte hende, punktum. De sagde, at hvis hun ikke flytter sig frivilligt til et andet værelse, vil de flytte hende, som de til sidst også gjorde ved at tage hende under armen.

Hendes sag fik opmærksomhed i den rigtige retning, først da en frivillig advokat fra Dansk Flygtningehjælp deltog i et møde med administrationen på Ottiliavej. Hun blev ikke længere placeret med andre folk på samme værelse. Hendes tilstand blev forbedret, fordi hun nu kunne sove ud. Bostedet har også sagt at hun vil blive flyttet til en anden lokalitet, hvor hun vil få eneværelse.

Advokaten har sagt, at der i Danmark ikke findes en social ombudsmand.

En ombudsmand ville kunne forklare borgere deres rettigheder i mødet med det offentlige system. Som det er i dag, har borgere (danskere såvel som flygtninge) ikke mulighed for at få sin ret uden socialfaglig bistand fra tredjepart. Som nævnt i sektion C overfor, er det næsten en forventning, at privatpersoner skal udføre systemets arbejde.

F) Trusler om at blive sat på gaden, og trusler om grundløs fratagelse af børn

En anden situation omkring bolig er beskrevet i en artikel i Politiken i januar 2023. En flygtning Olga Muzychenko med 2 børn blev forsøgt smidt ud af en kommunal indkvartering for flygtninge i Helsingør kommune (Bøgehøjgaard), på trods af at hendes ydelse ikke ville være nok at leve for, hvis hun skulle betale den tilbudte husleje. Denne artikel mundet ud i en beslutning til fordel for flygtningen, ved at hun nu måtte blive boende på kollegiet. Bemærk dog at flygtningen ikke fik en bedre behandling, end hvad hun oprindeligt havde krav på. Der findes nemlig regler om at kommuner ikke må tildele en bolig, som en person ikke kan betale. Denne rettighed havde flygtningen hele tiden, men fik retssikkerhed kun efter at det kom frem i medierne. Olga blev også truet med fratagelse af børn, fordi børn ikke må være hjemløse i Danmark, upåagtet at det var kommunen selv, som var årsagen til hjemløshed. Kommunen erkender i Politikens artikel, at de overfor Olga havde nævnt fratagelse af børn.

En politiker i Helsingør kommune bliver citeret i Politikens artikel.
"De her ukrainske flygtninge er flygtet over hals og hoved fra krigen, og befinder sig i en krisesituation, hvor vi som kommune har påtaget os opgaven med at hjælpe dem. Derfor virker det urimeligt at behandle dem som alle andre boligsøgende, når de ikke taler sproget og ofte ikke har mange penge mellem hænderne. Det er mennesker, vi taler om, og vi bør lade de menneskelige hensyn komme forud for reglerne.", siger Malthe Jacobsen (Enhedslistens medlem af Helsingør Byråd).
https://politiken.dk/indland/art9192629/%C2%BBDu-er-blevet-tilbudt-en-permanent-og-passende-bolig-men-har-valgt-at-sige-nej%C2%AB

Malthe Jacobsens citat er en god beskrivelse af den situation, som flygtninge befinder sig i. Kommuner stiller de samme krav til flygtninge som til danskere, men det kan man ikke, når integrationsydelsen kun er halvdelen af kontanthjælp, for ikke at tale om de uundgåelige traumer fra det at måtte forlade sit hjemland ufrivilligt (se mere i den oprindelige pressemeddelelse).

Her er 2 artikler efter at Olgas sag blev løst, i Politiken og Helsingør Dagblad:
https://politiken.dk/indland/art9207550/%C2%BBHelt-ekstraordin%C3%A6r-situation%C2%AB-redder-ukrainsk-mor-med-to-b%C3%B8rn-fra-at-blive-smidt-p%C3%A5-gaden?fbclid=IwAR0u6yK1KZb9plQur92pwfVn9tlhRDnxN_8Jzsp-aRWcsnCY6M-FKXPTFLg

https://helsingordagblad.dk/hornbaek/olga-var-en-dag-fra-at-blive-smidt-ud-fra-de-trygge-rammer-i-hornbaek-jeg-vil-have-et-sted-hvor-mine-boern-kan-vokse-op

Inden Politikens artikel påstod kommunen at de fulgte alle love og regler. Men efterfølgende er kommunen citeret i Helsingør Dagblad, at det blot var en misforståelse.

G) Gratis arbejde, men med tvang til at betale danske regninger

Det skal også siges at Olga Muzychenko har arbejdet 6 måneder i praktik uden løn i en virksomhed, som ellers er under overenskomst. Denne praktik blev formidlet af kommunen, og Olga blev ikke ansat efterfølgende. (Praktikken var dog etableret, efter at hun blev tilbudt boligen.) Praktikken indgår ikke engang i optjening af 225 timers reglen. 225 timers reglen siger at en flygtning (eller en dansker på kontanthjælp) skal arbejde mindst 225 lønnede timer per år for at have ret til ydelse.

Efter Olgas historie, har mindst 5 andre familier i samme situation bedt om hjælp i Helsingør. De blev tvunget af kommunen til at underskrive kontrakter på lejligheder, de ikke kunne betale, og i et og samme boligselskab. Det var kun Olga, som var så heldig at have mødt en journalist. Ud af 5 familier, 3 har manglet penge til mad. 2 familier er blevet skåret i ydelse af kommunen. Efter gentagne klager har kommunen bevilget særlig støtte til betaling af høje boligudgifter for 2 familier. Sådan en støtte er at sidestille med en erkendelse af at de tildelte lejligheder var for dyre i forhold til indkomsten. 2 af familierne er blevet tvunget af kommunen til at optage dyre lån i en privat bank for at betale depositum. Over lånets livstid skal disse flygtninge betale ca. 10.000 kr. for retten til at låne ca. 20.000 kr.. Dette samtidig med at folk fra 2 familier har arbejdet i praktik uden løn.

De 5 familier kender til andre familier, som forlod Danmark blandt andet på grund af presset. En familie rejste efter at kommunen sagde at de skulle betale 15.000 for en lejlighed, hvor kontrakten ikke var underskrevet. Kommunen sagde, at familien skulle betale, for ellers måtte kommunen betale for den pågældende lejlighed.

Den værste sag er en anden familie, hvor Helsingør kommune havde konfiskeret familiens penge direkte fra deres bankkonto, og med bankens tilladelse. Manden i familien var syg, men fik ekstra stress efter møder med jobcenteret. Han døde. Kommunen tog de penge, som enken havde sparet op på hans bankkonto. Kommunen begrundede det med, at efter hans død regnede kommunen dem ikke længere værende i familie med hinanden. Enken havde brugt hendes ydelse fra hendes bankkonto til familiens løbende udgifter, mens ydelsen som manden modtog, mens han levede, stod på hans bankkonto. Enken havde ikke kræfter til at kæmpe imod kommunen og rejste tilbage til Ukraine.

Det sidste eksempel står i stærk kontrast til, at levende ægtefæller forventes at forsørge hinanden. Den ene ægtefælle mister nemlig hans eller hendes ydelse, hvis den anden kommer i arbejde. Dvs. det er selvmodsigende at levende ægtefæller forventes at forsørge hinanden, men pengene tilhørende en død ægtefælle ikke kan arves af den, som lever længst. Det er også meget foruroligende, at banken tillod kommunen at tage pengene.

Flygtninge rapporterer nu at halvdelen af værelserne på Bøgehøjgaard modtagecenter står tomme, men at de bliver flyttet alligevel. En tidligere Røde Kors ansat har fortalt, at der har eksisteret andre modtagecentre på Sjælland (længe inden krigen i Ukraine), men hun er ikke klar over, hvad der er sket med dem. Med andre ord var der ingen grund til at lade flygtninge flytte ud til fuld pris, inden de har stabilitet i økonomi og helbred. Modtagercentrene hed Feriebyerne og Montebello dengang.

En af flygtningene, som blev tvunget til at tage en dyr lejlighed i Helsingør, fik sin ydelse stoppet af kommunen, da flygtningen kom i arbejde. Flygtningen var ikke klar over, at man skulle søge til kommunen på ny for delvis ydelse, i tilfælde hvis man har en lille indtægt. Efter reglerne er det nemlig sådan, at hvis ens løn er mindre end ydelsen, skal kommunen supplere med delvis ydelse. Flygtningen blev på tidspunktet for den lave løn ikke informeret om retten til delvis ydelse, men, da en frivilling et halvt år senere informerede flygtningen om denne ret, mente kommunen at det nu var for sent at efterbetale. Dette til trods for at kommunen selv har adgang til oplysninger om folks

indkomst i skattesystemet. Det burde derfor ikke være nødvendig med en ekstra ansøgning, især når man ikke kan sproget og er ny i landet.

Andre lignende sager er beskrevet i sektion M nederst i dokumentet.

Det er uvist, om pengene brugt på ydelser til ukrainske flygtninge kommer fra EU eller direkte fra den danske statskasse. Hvis det første er tilfælde, ville det være forkert at sanktionere dem eller på anden vis skære i ydelsen. Nogle flygtninge får ingen ydelse i de første måneder, de er i Danmark (se den oprindelige pressemeddelelse bilag A). Uanset hvad, er det forkert at sanktionere nogen, hvis ydelse allerede er ekstremt lav. Integrationsydelsen er nemlig blot halvdelen af kontanthjælp.

Der findes en foruroligende sag fra en anden kommune på Sjælland, hvor en sagsbehandler har fået nummeret på bankkortet til en flygtning og trak penge direkte fra personens bankkonto. Huslejen blev på denne måde fratrukket dobbelt. Betaling for børnehaven blev også trukket, uden at flygtningen blev informeret om at man kunne søge friplads. Da flygtninge er nye i dette land, er de ikke klar over, at man aldrig må udlevere sit kortnummer til andre, og at offentlig ansatte ikke må bede om denne information.

H) Betal danske regninger og rejs hjem igen

Ifølge en dansk advokat fra Caritas, har mange flygtninge forladt Danmark på grund af de "tilbudte" lejligheder. Advokaten siger at flygtninge bliver forgældet af depositumlån til kommunen, og at det er vanvittigt at folk bliver givet lån, selvom de ikke har et arbejde. Advokaten siger også, at hvis man ikke betaler, for eksempel hvis man ikke kommer i arbejde, kan disse penge blive taget direkte fra personens bankkonto.

En anden ting er at depositum bliver sædvanligvis betalt af kommunen direkte til boligselskabet eller udlejeren, som tit bruger penge på renovering på trods af et meget kort boophold. Advokaten siger derfor, at man ikke skal regne med at få disse penge retur.

Advokaten siger: "Formålet er ikke at de skal være flygtninge i årevis. Formålet er at de skal integreres, og væk. Næste år skal de alle sammen rejse. Dvs. man arbejder hen imod at de forlader Danmark eller at de bliver selvstændige. Så den tanke om at de skal være flygtninge og have rettigheder - den udfases, fordi man forventer at de arbejder og betaler deres regninger selv."

Det er dog uvist, om den danske regering vil forfølge de skyldnere, som er i Ukraine. Men efter dette er der nok ingen mennesker i denne situation, som kommer tilbage til Europa eller Danmark igen. Uanset hvad, kan vi ikke være bekendt at flygtninge forlader Danmark mere fattige, end de var, da de kom hertil (en evt. gæld er jo negativ formue).

En ansat i Lyngby-Taarbæk kommune har sagt, at man ikke må spare op, når man er på ydelse. Det er jo klar tale omkring flygtninges rettigheder, eller mangel på samme, da både hjemvenden (og faktisk også ophold i Danmark) gøres økonomisk umuligt.

Integrations- og beskæftigelsesborgmester Jens-Kristian Lütken fra København kommune (se sektion L nedenfor) har også sagt under demonstrationen, at de skal alle hjem næste år.

Det er egentlig tvivlsomt, om man kan kræve tilbagebetaling af en hjælp, som personen ikke aktivt har søgt om. Det er ikke for en ansøgning at regne, hvis en person har underskrevet lånet under tvang om at blive sat på gaden. Det er fuldstændig normalt for kommuner at true flygtninge med at sætte dem på gaden, hvis de ikke tager imod den bolig, som kommunen har bestemt. I øvrigt

glemmer kommuner at grunden for det hele er en krig, så man kan per definition ikke have et frit valg. Det ville måske forholde sig anderledes, hvis vilkår og krav omkring renovering, depositum og lån var bedre forklaret inden kommunen gav disse tilbud til flygtninge. Advokaten fra Caritas ser mange ukrainere, som ikke modtog information om den risiko, de løber efter fraflytning. Desuden er det overordnede spørgsmål stadig ubesvaret, om man må tvinge folk i permanent bolig, hvis opholdstilladelsen ikke er permanent.

Forresten, depositumlån til flygtninge har løbetid på 5 år, længere end de 2 år med opholdstilladelse. I øvrigt er det meget lidt koordinering mellem Udlændingestyrelsen og det kommunale system. Det som sker med flygtninge ude i kommunerne (for eksempel praktikker uden løn) har ingen indflydelse på deres ret til ophold i Danmark. Særloven er jo ikke forlænget pt.. Men, som påpeget tidligere, denne ubalance gør, at Danmark løber en betydelig risiko i fremtiden. Risikoen vokser for hver dag Folketinget ikke træffer en beslutning.

Der er eksempler på flygtninge fra en Sjællandsk kommune, som har taget imod jobs, som var dårlig for dem i forhold til deres sygdom eller handicap, fordi de ikke vidste, hvordan de ellers kunne blive i landet efter udløbet af opholdstilladelsen. Det samme sker også ved tildeling af bolig. En enlig forsørger i den samme kommune fik pludselig ansvar for store regninger, da han blev tvunget til at tage en lejlighed mod sin vilje. Derfor blev personen tvunget til at tage et job, som ikke var godt for hans sygdom.

I en anden kommune i Storkøbenhavn har en veluddannet flygtning bedt kommunen om et job eller blot en praktik på et kontor, men fik at vide at de alle sammen skal arbejde med rengøring. I samme kommune blev en krigsskadet soldat og hans familie truet med, at hvis en af de voksne vendte tilbage til Ukraine, ville den forhenværende voksen miste sin understøttelse. At miste sin understøttelse er det samme som at tvinge personen ud at arbejde.

Mange flygtninge med helbredsproblemer låner penge fra venner og familie for at betale for medicin i Danmark, fordi ydelsen ikke er stor nok for andre udgifter end mad. Ydelsen er lav, fordi samtlige flygtninge bliver kategoriseret som raske og klare til at tage et arbejde (se sektion I nedenfor). Desuden, hvis de bliver afvist i det danske sundhedsvæsen, rejser de til Ukraine for at modtage behandling, og oparbejder større og større gæld. Det er i øvrigt ulovligt at de mister deres ydelse, hvis grunden for rejsen er at de blev afvist af det danske sundhedsvæsen. Derfor bør kommuner skelne mellem ferierejser og rejser vedrørende behandling.

Det er en foruroligende udvikling at flygtninge bliver forgældet af depositumlån eller andre lån. Desuden, hvis særloven efterfølgende ikke bliver forlænget, vil flygtninge vende tilbage til hjemlandet fattigere, end de var, da de kom til Danmark. Det er fordi gæld er en negativ formue.

I) Handikappede kategoriseres som raske

En flygtning i Hørsholm kommune, som er fuldstændig handikappet efter en bilulykke i Ukraine, kan ikke få førtidspension fra kommunen. Bilulykken skete længe inden krigens udbrud, og flygtningen har fuld handicapstatus i Ukraine. Med andre ord, har Danmark strengere praksis med tildeling af handicapstatus, end Ukraine.

Flygtningen skal have hjælp til samtlige daglige gøremål. Hun kan ikke gå, hun sidder i rullestol, hun kan ikke forflytte sig selv, hun kan ikke bruge sine fingre, hun kan ikke tage toget selv, hun har daglige smerter. Hun kan ikke tage til danskundervisning uden sin søster, som er hendes hjælper, men kommunen betragter hendes deltagelse i danskundervisning som en potentiel arbejdsevne. Når hun er handikappet i sit eget land, hvor alt er kendt for hende, hvordan kan hun så være arbejdstager i et fremmed land, for ikke at tale om de uundgåelige traumer, det giver, at måtte flygte fra sit land? Kommunen ignorerer at, efter en dag til danskundervisning, skal flygtningen ligge og slappe af resten af dagen, og muligvis også næste dag, blot for at komme over det.

Denne sag har pågået i 1,5 år, og nu er sendt til Ankestyrelsen. Det som gør historien endnu mere mærkelig er, at andre afdelinger i kommunen har de facto anerkendt hendes handicap. Dvs. det er alene afdelingen, som bestemmer økonomi og tildeling af førtidspension, som ikke godkender hendes handicap. For eksempel har hun fået en rullestol, hendes søster er blevet godkendt som plejer, samt hun er fritaget for at deltage i jobs og praktikker. Hvordan kan man antage, at en person har arbejdsevne, når en person skal bruge ekstern hjælp til personlig pleje? Flygtningen selv holder fast i en diplomatisk tilgang, og siger, at det nok er fordi kommunen ikke forstår, hvor alvorligt hendes handicap er.

Kommunen modsiger sine egne eksperters vurdering. For at få et hjælpemiddel som kørestol, kræves der en funktionsevnevurdering. Denne vurdering er udarbejdet af uddannet personale i kommunens socialforvaltning.

Som det stod i bilag B i den oprindelige pressemeddelelse, følger der en kategorisering med de ydelser, som flygtninge modtager. Den handikappede flygtning modtager den samme meget lave ydelse som alle andre flygtninge, som kan arbejde. Når ydelsen er den samme, er det som at sige til flygtningen: hvis ydelsen ikke er nok for dig, har du jo mulighed for at gå ud og arbejde i stedet. Men den mulighed har hun selvfølgelig ikke. Dvs. der er forskelsbehandling i forhold til handikappedes muligheder for at leve et så normalt liv, som muligt. Desuden, skal handicappede ikke arbejde gratis, ifølge den internationale handicapkonvention (link nedenfor).

https://sm.dk/media/7284/fns-handicapkonvention-om-rettigheder-for-mennesker-med-handicap-paa-let-dansk.pdf?fbclid=IwAR06l2s4bjBYeb8S-sf8cwx5_G5pSbkETCLfkxacji8mwcFx07IF5CgZwF8

Der bør være balance mellem rettigheder og pligter. Hvis flygtninge fra Ukraine har pligt til at arbejde, bør de også have ret til at være syge eller handicappede, hvis det er tilfælde. Ellers er det som at sige, at flygtninge kun har pligter, men ikke rettigheder.

Det samme princip gælder muligvis også retten til opholdstilladelse efter udløbet af særloven. Når det er så udbredt med brug af gratis og underbetalt arbejdskraft, er det urimeligt, at disse mennesker senere mister deres opholdstilladelse efter at have investeret i det danske samfund. I modsat fald er det som om kommuner betragter disse mennesker ikke som flygtninge, men som frivilligt kommet til Danmark for at arbejde.

En anden flygtning med epilepsi har fået at vide af en anden Sjællandsk kommune, at hun ikke så syg ud. Det var nedværdigende for flygtningen, og overraskende, fordi kommunen ikke er læge.

J) Forskel mellem private danskere og det kommunale system

Det bør nævnes at ukrainske flygtninge er dybt taknemmelige for den overstrømmende hjælp de modtager af private danskere. Et eksempel er flere titals behandlere fra manuel terapi manuvision.dk , som har hjulpet flygtninge med psykologiske traumer og fysiske skavanker. Kommunale jobcentre sender flygtninge næsten udelukkende i manuelle jobs, for ikke at tale om pres og tvang på boligfronten, nævnt ovenfor. Derfor betyder det meget for flygtninge at få disse behandlinger, som hjælper dem igennem den svære situation.

De fleste almindelige danskere reagerer med chok, når flygtninge fortæller, hvordan kommuner behandler dem. Det er et signal om at dette ikke er i overensstemmelse med det, som danskere står for, og ikke er noget, som befolkningen vil have gjort i deres navn.

(Bemærk venligst at pressemeddelelsen samt nævnte artikler og historier ikke har noget med Manuvision at gøre. Denne sektion er blot et eksempel på, hvor meget almindelige danskere gør for ukrainske flygtninge.)

K) De mest grimme sage: inviterede krigsskadede får ikke rehabilitering

En kvinde, som fik sit kranie skadet under en bombning i Ukraine, blev inviteret af den Europæiske Kommission til Danmark for at modtage behandling og rehabilitering (dvs. ikke som en almindelig flygtning). Men hun har ikke modtaget den nødvendige neurorehabilitering i hele 1,5 år, mens hun har været i Danmark. Hun blev placeret på et almindeligt plejehjem i stedet for et sted med speciale i behandling og rehabilitering af sådanne skader. Hendes myndige søn er kommet til Danmark sammen med hende. Han har kæmpet forgæves for at hun får rehabilitering, og vil nu rejse tilbage for at behandle hende i Ukraine i stedet for.

Plejehjemmet har skrevet, at en psykiater har afvist at rehabilitere hende, inden hun er medicinsk stabil. Medicinen blev udskrevet af psykiater og paraktiserende læge, og ikke af specialister i hovedtraumer. Plejehjemmet havde ikke stillet spørgsmålstegn ved, at det ikke var en specialist i traumabehandling, som ordinerede hendes medicin.

Hun er ikke medicinsk stabil, fordi hun havde fået enten for lidt eller for meget medicin. Det førte til, at hun enten befandt sig i en tilstand som en grønsag (sønnens ord), eller at hun blev urolig. Hendes urolige tilstand har så ført til, at fysioterapeuter siger, at de ikke kan komme til hende.

Efter 1,5 år, hvor hun kun havde ligget i sengen eller siddet i en stol, har hun mistet kræfterne i musklerne. Lægen, som reddede hendes liv i Ukraine, samt andre danske læger, har sagt at hurtig indsats med neurorehabilitering, især i det første år efter skaden, er helt afgørende for at en patient får mulighed for at for at fungere igen. Det er derfor meget trist, at afgørende tid er gået tabt. En dansk fysioterapeut har dog sagt at der stadig er håb for hende, og at hun bør rehabiliteres hver dag, især hendes ben.

Inden de kom til Danmark, modtog kvinden rehabilitering i Ukraine, hvor hun blev løftet i nogle sekunder hver dag for at lære at stå. Dette gav tydelige fremskridt, så der ligger bevis for at tiltaget virker. Dette ønsker sønnen at fortsætte i Danmark, men bliver som sagt afvist. Kvinden har, i sine lyse øjeblik, sagt til sønnen, at hun gerne vil gå igen. Det er glædeligt, at patienten har motivation

og ser potentiale for bedring, men det er trist, at det ikke bliver lyttet til eller gjort noget ved. I Ukraine har hun ikke været et problem for rehabiliteringspersonalet, men i Danmark nægtes hun rehabilitering med henvisning at hun er urolig og svær at komme til. Sønnen siger at indtil nytår var hun ikke så urolig, og ændringen i hendes psyke skete først efter den forkerte medicinering.

Til sammenligning findes der en anden familie, hvor manden kom i en slem bilulykke (som ikke har noget med krigen at gøre). Manden havde en endnu værre skade end den pågældende kvinde, men fik hurtig og intensiv rehabilitering. Og nu, 4 år efter ulykken, går han selv og fungerer godt.

Behandlingen følger den samme historie. Lægen, som behandler hendes kranie i Danmark, har sagt at han afviser at indsætte en plade i hullet i kraniet, inden rehabilitering giver fremskridt. Det er en cirkel. Lægen siger, at hun skal bruge en hjelm under rehabilitering, og at der er mindre behov for en plade, hvis hun ikke kan gå rundt. Dette på trods af at kvinden har allerede faldet flere gange, og der er fare for at hun slår sig det sted på hovedet, hvor der kun er hud imellem hendes hjerne og omgivelserne. Kort efter hendes ankomst til Danmark for 1,5 år siden, har danske læger forsøgt at indoperere en plade i kraniet, men måtte fjerne det igen efter en infektion. Først nægtede lægerne at operere hende på ny med henvisning til at huden ved hullet var for tynd, men nu henviser de altså til at hun skal rehabiliteres først. Lægen siger desuden, at det ville føles som et overgreb på hende at blive opereret, selv om hun allerede er blevet opereret en gang før. Til sammenligning har en ukrainsk specialist sagt at han aldrig har oplevet at sådan et implantat havde svært ved at falde til hos en patient.

En interessant detalje er, at moderen modtager den samme lave integrationsydelse, som raske flygtninge, som er i stand til at arbejde. Raske mennesker har nemlig et valg om at gå ud og tjene penge, hvis ydelsen ikke er nok for dem. Dette valg har hun naturligvis ikke. Sønnen havde selv betalt for fysioterapien ud af sin egen lave ydelse.

Moren har en dansk værge, og ifølge kommunen er sønnen nødt til at bede denne person om tilladelse, før han kan modtage morens sagsakter. Nu ønsker sønnen at blive værge selv. Det er uklart, hvordan en udenforstående person kunne blive værge uden at søge om det, mens hendes eneste søn er nødt til at søge for at blive værge for sin mor. Det skal også siges at sønnen var sammen med moren den skæbnesvangre dag, deres bolig blev bombet, og var med til at redde hendes liv. Værgen er dog ikke imod at sønnen modtager sagsakter eller tager moderen tilbage til Ukraine.

Der er foruroligende mange sager, hvor krigsskadede soldater planlægger at vende hjem til behandling og rehabilitering i Ukraine, fordi de ikke modtager behandling i Danmark. De er i en særlig situation, fordi de er henvist til Danmark af den Europæiske Kommission netop for at modtage behandling, og ikke som almindelige flygtninge. Flere soldater ville slet ikke have rejst til Danmark, hvis de vidste at de ville blive afvist.

Den værste sag handler om en soldat, hvis ben var blevet reddet i Ukraine gennem den mest farefulde fase efter skaden, blot for at blive amputeret efter ankomst til Danmark.

Andre soldater havde modtaget rehabilitering hver dag, da de var i Ukraine, mens i Danmark er det 2 gange om ugen. Det har ført til forværring af deres tilstand, fordi rettidig rehabilitering er afgørende for at få førligheden tilbage.

En soldat med en skade i ballen kom til Danmark gående selv på 2 ben, men fik fjernet et led i hoften efter en infektion på et dansk hospital. Hofteleddet fejlede oprindeligt ikke noget, og hospitalet afviser nu at indsætte et kunstigt hofteled med henvisning til fare for infektion. Dette på

trods af at såret er helet godt og der ikke er nogen infektion længere, noget som lægerne også er enig i. Tiden uden hoften har forværret hans tilstand, med fare for amputation. Familien prøver nu at få en second opinion fra andre læger i Danmark, og hvis de stadig ikke får behandling, vil de vende tilbage til Ukraine. Familien siger, at de har tabt værdifuld tid i Danmark. Han kom, som sagt, gående på sine 2 ben, da han kom til Danmark, men nu kan han ikke engang sidde. Alt dette sker, imens soldaten ikke har modtaget noget ydelse i 7 måneder, og blev derfor forsørget af hans kone ud af hendes meget lave ydelse. Ovenikøbet bliver soldatens kone brugt som gratis arbejdskraft i et af kommunens praktikker. Manden har endelig begyndt at modtage ydelse, men den er stadig på det samme niveau som hos raske mennesker, som har mulighed for at tage et arbejde (ligesom tilfældet var med den handikappede flygtning i sektion I overfor.)

En anden ung mand, som ikke er soldat, fik problemer med benet efter et langt ophold i en kold kælder under bombninger i Ukraine, samt mangel på mad. Han kom til Danmark som almindelig flygtning, og han kunne gå på sine 2 ben. Han blev opereret i Danmark, og det så ud til, at hans ben var på vej til at blive rask. Han fik et job i Danmark. Der kom dog en infektion i benet. Han tog til akutmodtagelsen på et dansk hospital men fik besked om at tage hjem, selv om der var puds i benet. Heldigvis tog han ikke hjem, men blev siddende på en bænk udenfor hospitalet. Der kom en læge ud og undersøgte patienten. Der blev fundet at han har stafylokokker, som er en farlig tilstand, og han blev derfor opereret, hvor såret blev renset. Lægen har senere erkendt at såret og knoglen ikke var fuldstændig renset og at lægerne forventede en forværring allerede på operationstidspunktet. Han fik det dårligt, og blev opereret igen. Nu blev en muskel fra hans ryg opereret ind i benet. Han er bange for, hvorfor muskelen skulle indopereres, fordi plastikkirurgerne tidligere kun talte om at de regnede med en automatisk bedring, men endte med at flytte muskelen alligevel. Han oplever, at han bliver brugt som et medicinsk eksperiment. Det første billede viser, hvordan hans ben så ud, da han først kom i kontakt med sundhedsvæsenet i Danmark, det andet billede viser tilstanden efter første operation, det tredje billede viser forværringen og det sidste billede er, hvordan benet er i dag. Også et billede af hans ryg, hvor musklen blev taget, fra en ellers rask ung krop. Han anmodede om sin fulde journal fra hospitalet. Personalet blev tydeligvis bekymret, fordi de begyndte at spørge ham om han bliver besøgt af en dansk familie og om hans kæreste havde set hans sår.





En kvindelig flygtning, som er kendt med brystkræft, fik 4 tænder trukket ud uden samtykke hos en dansk tandlæge. Ifølge Styrelsen for Patientsikkerhed, er informeret samtykke obligatorisk. Der var ikke tolk ved undersøgelser og behandling, og der stod faktisk skrevet i patientens journal, at patienten var imod at tænderne skulle trækkes. Tandlægen fik tilskud fra kommunen for behandlingen.

Andre danske tandlæger har sagt, at kommuner tit beder tandlæger om at tænder bliver trukket, selv om tænderne kan reddes med behandling. Det sker, hvis tandlægen ikke kan give en perfekt prognose for tænderne.

L) Tvangsflytning af børn til værre forhold. Kommunens forpligtelse til permanent bolig.

Ved en indkvartering for ukrainske flygtninge i København kommune blev 16 børnefamilier (38 personer) tvangsflyttet fra Frederiksborgvej 77. I den nye indkvartering på Herbergvej 8 er der værelser på kun 6-9 kvadratmeter. Toilet og bad er fælles det nye sted. Kommunen påstår, at ukrainske flygtninge ikke har behov for eget bad og toilet. Enkelte værelser på det nye sted er op til 13 m2, men det er stadig for hele familien i samme værelse. Det er et gammelt hostel, som ikke er beregnet til langvarig beboelse. Flygtninge blev også her truet med politiet (se også sektion E) og fik besked fra kommunen om at smide sine ting ud, fordi der ikke er plads på værelserne. Flygtningene har fået at vide at de ikke skal klage, fordi de vil blive flyttet alligevel. I et brev til flygtninge advarer kommunen om fare for udvikling af skimmelsvamp i boligen. Situationen er ikke løst i skrivende stund. Ipressen har lavet interviews med flygtninge under deres demonstration på Rådhuspladsen d. 22.6. Nogle partier i Folketinget var ved at undersøge, hvilke ting de kan gøre lovgivningsmæssigt.

Efter demonstrationen har DRs udsendelse bekræftet, at kommunen har en pligt til at tildele permanente boliger til flygtninge. Det er selvfølgelig positivt og vigtigt, at få frem. Men det ændrer ikke ved, at kommunen ændrede deres mening omkring baggrunden for flytningen, fra tidspunktet inden flytningen (demonstrationen 22.6) og til efter flytningen (DRs udesendelse af d. 10.07).

https://www.dr.dk/nyheder/indland/ukrainske-flygtninge-flyttes-rundt-i-koebenhavn-olga-maatte-flytte-paa-vandrehjem?
fbclid=IwAR2GGLKSjKjJbdm7b7obBcuy04mpZermA6ExGW8ser0KDDTfRGR8QY2QsnQ#!/

https://www.sn.dk/broenshoej-husum/bekymrede-for-deres-boern-ukrainske-flygtninge-flyttes-igen-og-igen/?fbclid=IwAR1HMp72MJWcpuxz56UqWuVC4Ol2Rr_Ni8_p2fYuHCQ0BqYas5aD1UmF1AI

https://www.sn.dk/koebenhavns-kommune/ukrainske-fordrevne-paa-vandrerhjemmet/?fbclid=IwAR3OKx11WTB9CYefkuqla8guZJIxXd_CJbubzT1nidxFbUTLhPOAJxnYHiI

Under demonstrationen har integrations- og beskæftigelsesborgmester Jens-Kristian Lütken kommet ud til flygtninge og forklaret at han ingenting kan gøre, da deres nuværende bosted er et af kun 2 beboelsesejendomme i kommunen, som kan bruges for handicappede flygtninge fra Ukraine samt raske flygtninge af andre nationaliteter. Han henviste til, at kommunen har fået dispensation fra FNs standarder for indkvartering af ukrainske flygtninge - noget som de ukrainske børnefamilier synes er forskelsbehandling. Flygtninge har også konfronteret Lütken med, at de heller ikke må flytte fra en kommune til en anden. Demonstrationen blev optaget af Ipressens journalist.

Flygtninge henviser til at sidste gang kommunen sagde det samme (inden jul), blev ukrainske flygtninge byttet ud med raske single mennesker, og ikke så mange handicappede.

Efterfølgende, har Lütken ændret forklaring, fordi i DRs udsendelse siger han at grunden for flytningen er at der mangler permanente boliger i København, noget han aldrig nævnte under demonstrationen. Ja, der mangler boliger i København, men det har ingenting med den pågældende tvangsflytning at gøre. Flytningen foregik internt, fra et kollegie til et andet, og det blev derfor hverken flere eller færre boliger i København efter flytningen. Det er de samme mennesker, som blot blev flyttet rundt.

Samtidig beder han i udsendelsen, at staten sender ham færre antal flygtninge. Med andre ord, skal staten ifølge Lütken behandle ham og hans kommune med skånehensyn, men han behøver ikke at behandle flygtninge med skånehensyn. Flygtninge oplever at blive udnyttet i et politisk spil om ressourcer.

Derudover, inden flytningen, har administrationen på Frederiksborgvej holdt møder med familierne, hvor det blev meddelt, at familiernes konkrete situation ikke var taget hensyn til ved afgørelsen om flytning. Det er under disse samtaler at administrationen påstod at ukrainske flygtninge ikke har behov for eget bad og toilet, i modsætning til flygtninge fra andre lande.

Ukrainske flygtninge henviser til at, når kommunen alligevel skal til at modtage nye flygtninge, kan man huse de nye andre steder, for ikke at flytte dem, som allerede har boet på Frederiksborgvej i over 1 år, og endelig har etableret sig med skole, arbejde mv. i nærområdet. For ikke at tale om at det er en stor stressfaktor at konstant blive rykket rundt for folk, som i forvejen er i en meget skrøbelig situation. DRs udsendelse kastede lys på, hvor stressende det er for flygtningene. Lægelige akter blev sendt til kommunen fra flere familier, men det ændrede ikke resultatet. Blandt dem, som blev tvangsflyttet, var en gravid kvinde, en kræftpatient samt folk med andre helbredsproblemer. Den gravide kvinde fødte dagen efter flytningen, som var 2 uger for tidligt i forhold til termin.

Flere familier havde talt om at gå sammen og måske finde en lejlighed, men da de kun fik 2 ugers varsel (og enkelte kun 1 dags varsel), har der ikke været tid til at lede efter en anden bolig. Kommunen var heller ikke villig til at rykke datoen, så de fik mere tid til at finde noget andet.

Det er selvmodsigende at mangel på boliger bruges som påskud til at flytte flygtninge rundt, fordi det bekræfter jo lige nøjagtig at den nye indkvartering ikke kan være så midlertidig, som kommunen

påstår (med mindre "midlertidig" ikke handler om boligen selv, men om opholdsret i Danmark). Lütken har da også sagt under demonstrationen, at de skal alle hjem næste år.

Seneste nyt i sagen er at kommunen har beordret alle ukrainske flygtninge ud af Frederiksborgvej 77 inden udgangen af året, også alle handicappede ukrainske flygtninge. Det er det modsatte af tidligere beskeder om at handicappede ukrainere måtte blive.

M) Andre sager

Der er en sag, hvor Slagelse kommune truede en flygtning med at sætte hende på gaden, blot fordi hun har katte. Flygtningen Sofia Khodzhaeva var lige kommet til Danmark, da det skete. Hun havde flygtet fra de besatte territorier i chok, og fik yderligere chok efter modtagelsen i Danmark. Hun rejste først ind i et andet EU land, og fik foretaget alle lovpligtige vaccinationer mv. Da hun ankom Danmark, angav hun i immigrationspapirerne, at hun havde et par katte, så det var de danske myndigheder bekendt med. Udlændingestyrelsen henviste hende til Slagelse kommune, men det var først da hun ankom kommunen, at kommunen fortalte hende, at man ikke må have katte i de kollegieboliger, som anvendes til flygtninge. Dette blev ikke fortalt til hende på forhånd. Til og med Fødevarestyrelsen støttede Sofia, da de skrev, at nyankomne dyr skal være sammen med ejeren i 3 måneder efter ankomst, i karantæne, dvs. kommunens krav om at give dyrene til nogen andre ikke var lovligt. Det var først da en journalist fra Ipressen ringede til kommunen og spurgte om der ikke fandtes regler for flygtninge med dyr, at kommunen har gået med til at give hende økonomisk støtte til husleje, hvis hun selv finder en bolig. Det er tvivlsomt at dyrebeskyttelsen ville støtte aflivning af raske dyr på dette grundlag. Status er at flygtningen har fundet bolig og kommunen har lovet at støtte.

Der er en anden sag omkring husdyr fra Hørsholm kommune, hvor en flygtning med 2 katte bor på et kollegie for flygtninge. Hun blev placeret af kommunen sammen med en anden flygtning, som er alkoholiker. De deler køkken, og har hvert deres værelse. En aften kom en fuld veninde af naboen, og truede og slog katteejeren i hovedet. Politiet blev tilkaldt og beskrev sagen. Men da politiet lærte at kommunen allerede var informeret om situationen, var politiet fortrøstningsfuld, at kommunen nok skulle tage sig af det. Men kommunen flyttede katteejeren ikke fra de dårlige boligforhold hverken før eller efter voldsepisoden. Kommunen forvrænger situationen, som at det er kattenes skyld at kommunen ikke kan finde hende et andet sted at bo, selv om det er volden som er problemet. Dvs. et offer bliver gjort til ansvarlig i sagen. Efter mange måneders klager og til sidst den nævnte voldsepisode, har kommunen lovet katteejeren, at hun vil kunne bo for sig selv i en periode, indtil hun kan komme sig psykologisk. Men så vendte kommunen om på en tallerken og sagde, at hvis hun ikke flytter sammen med et gift par i deres hjem, skal hun fortsat bo sammen med alkoholikeren. Katteejeren har nu klaget til borgermesteren. Det skal nævnes at alkoholikeren har et barn. I over 7 måneder har kommunen ikke taget affære omkring barnet - siden katteejeren første gang fortalte om at barnets mor drak.

I kontrast til ovenstående kan man se en anden sag fra samme Hørsholm kommune, hvor en mor med 2 børn er truet med fratagelse af børn, selv om moren hverken drikker eller er voldelig mod sine børn. Dvs i tidligere afsnit reagerede kommunen meget sent på en meddelelse om alkohol hos en mor, mens i dette afsnit er der en historie om en god mor, som alligevel bliver truet. Dvs. kommunen enten overreagerer eller underreagerer. Denne mor har aldrig været udenfor Ukraine, og kommer fra en landsby, hvor hun boede på en gård. Hun forstår ikke, hvorfor den danske kommune vil fratage hendes børn. Ifølge hendes danske læge hæfter kommunen sig ved småting, som at børnene sidder for meget i telefonen, eller spiser for meget sødt. Moren og børnene blev flyttet til en beskyttet bolig, hvor hun blev overvåget af kommunen i 2 måneder, for til sidst at blive presset til at sige at hun er enig i at hendes børn skal tages fra hende (anbringes). Moren har ikke

underskrevet noget, hun har aldrig haft en bisidder og der blev ikke altid givet tolk under evalueringerne (tolk kommer næsten udelukkende kun til møder). En frivillig advokat kom ind i sagen og forhindrede at børnene blev anbragt, men det er stadig det, som kommunen ønsker på sigt. Det at kommunen har udsat anbringelsen, vidner om at kommunen ikke selv tror på at hun er en dårlig mor, og at sagen er konstrueret. Alt i alt virker det som om familien blev flyttet til en opdragelsesanstalt, fordi i sagsakterne skriver stedet lige ud, at i Danmark laver man noget med børnene hver dag. Kommunen vil dog stadig ikke betale advokaten for at beskytte flygtningen. Flygtningen er bange, hun kan ikke sove siden sagen startede, og hun ved ikke, hvordan hun skal komme ud af kommunens kløer. Kommunen erkender og er enig i at moren ikke slår børnene, men alligevel vil de anbringe dem. Der var et møde, hvor flygtningen begyndte at sige fra overfor kommunen, men efter dette blev presset fra kommunen blot endnu større. Dertil, er det ironisk at kommunen mener at børnene burde få en anden slags mad, når de samtidigt holder så mange møder, at flygtningen hverken har tid eller overskud til at handle ind. Efter noget tid lettede presset, og flygtningen fortæller at hun får 3 timer fri fra hendes vogtere nu. Kommunens forskellige afdelinger modsiger sig selv fordi de beskriver hende på forskellige måder. Jobcenteret har sendt hende i praktik og efterfølgende løntilskud i en dagligvareforretning, hvor hun stadig arbejder i løntilskud mange måneder senere. Hvis hun var så dårlig, som afdelingen for børn beskriver, ville hun nok ikke kunne varetage et arbejde. Men jobcenteret derimod kategoriserer flygtninge som raske, fordi flygtninge så kan de blive sendt ud i arbejde hurtigst muligt. For afdelingen, der er ansvarlig for evt. anbringelse, spiller det en større rolle at beskrive hende som en person, som ikke har styr på tingene. Dvs. forskellige afdelinger beskriver den samme person efter hvad, som passer dem bedst. Uanset hvad, alle myndigheder “glemmer” at ukrainske flygtninge lider under en grundlæggende utryghed, som stammer fra det faktum at opholdstilladelsen ikke er forlænget. Man kan ikke iværksætte nogen tiltag inden dette helt basale fundament er på plads. Det er en grov fejl at gøre en god mor skyldig i noget, som Folketinget burde tage sig af. Og det er en utilgivelig fejl at udnytte, at folk er bange, for at underbygge noget, som flygtninge aldrig selv ville gå med til, hvis de havde været trygge.

En anden sag er fra Helsingør kommune, hvor en flygtning med et lille barn blev tvunget til at tage en lejlighed, hun ikke kunne betale. Det er i det samme boligselskab, som nævnt overfor i sektioner F og G. Hun fik en altfor stor lejlighed for hendes lille familie - 4 værelser. Hun havde forinden forklaret til kommunen, at det var for stort og dyrt, men det ville kommunen ikke lytte til. Det førte til at hun manglede penge til mad i flere måneder og måtte låne penge. Efter flere klager fik flygtningen bevilget særlig støtte til høje boligudgifter, ligesom en anden flygtning nævnt i sektion G, men denne støtte kom ikke hver måned, uden at flygtningen forstår hvorfor. Som nævnt, er særlig støtte en de facto erkendelse fra kommunens side, at lejligheden er for dyr. Der findes regler, hvor en kommune ikke må tildele en bolig, som personen ikke kan betale. Så flygtningen burde have fået lov at fortsætte at bo på kollegiet for flygtninge. Ikke nok med at flygtningen var på sultegrænsen på grund af den høje husleje, men blev også gentagne gange brugt som gratis arbejdskraft af kommunen i lokale virksomheder. Til sidst spurgte kommunen en mandlig flygtning, som hun ikke var i familie med, om han kunne flytte ind i hendes lejlighed, så de kunne deles om huslejen. Heldigvis satte manden foden ned, pga. at det var en absurd løsning, og flyttede ikke ind. Hun ville selvfølgelig heller ikke dele lejlighed med en fremmed mand. Denne mandlige flygtning har senere fået tilbudt en anden lejlighed, med besked om at han vil blive sat på gaden, hvis han siger nej. Det at forsøge at skaffe en lejer til hende, er som om at prøve at gøre hende til erhvervsdrivende, i stedet for blot at give hende mulighed for et arbejde, så hun selv vil kunne både finde og betale en rimelig bolig. Det skete jo i omvendt rækkefølge, at bolig kom inden indtægt. Og nu er hun fanget i lejligheden, fordi hun ikke ved, om hun vil blive tvunget til at betale for renovering, hvis hun selv siger op i stedet for at kommunen trækker den i land. Hun er så påvirket af 1 år med denne her sag, at hun ikke længere kan sove om natten. Arbejdsgiver for det løntilskudsarbejde, som kommunen har fundet for hende, har ikke betalt hende for de første 10 dage af ansættelsen, som sagen står pt. Hendes særlige støtte fra kommunen er samtidig reduceret, da hun

nu er i arbejde, og hun har derfor ikke råd til boligen igen. Hun har derfor ikke betalt husleje for 1 måned, og boligselskabet har sendt hende en påkravsskrivelse om, at hun kan blive sat på gaden om 14 dage, hvis hun ikke betaler en måneds husleje. Nogle velmenende kommunalansatte har advaret hende i hemmelighed om at hendes børn kan blive taget fra hende, hvis hun bliver smidt ud af sin lejlighed (ligesom risikoen var for Olga Muzychenko, omtalt i sektion G overfor). Hun er også bange for at blive smidt ud af Danmark, hvis hun omtaler sine helbredsmæssige problemer overfor kommunen, og derfor havde tidligere i år aflyst et møde med lægen. Flygtninge er ikke klar over, at en læge fungerer som en advokat overfor jobcenteret. Nu har kommunen heldigvis tilladt hende at stoppe i jobbet, da hun ikke kan betale husleje med lønnen fra dette job. Flygtningen bliver nu lovet at kommunen taler med boligselskabet om at finde en anden bolig til hende, men interessant nok i samme boligselskab. Flygtningen stoler ikke længere på kommunen og har derfor sendt sagen til Ankestyrelsen, hvor hun beder om at afværge at hun bliver sat på gaden. Flygtningen har taget feriepenge ud for at betale restancen, med risiko for at pengene alligevel bliver fratrukket hendes ydelse.

Der er nok en sag om bolig fra Helsingør, hvor en flygtning med medfødte helbredsproblemer blev tvunget til en lejlighed, hun ikke kunne betale, og måtte gå igennem den samme proces, som nævnt i det sidste afsnit. Denne flygtning fik et midlertidigt job, som kommunen brugte som et påskud til at give hende lejligheden. Kommunen var klar over, at kontrakten skulle til at slutte, og hun ville stadig stå uden penge. Efter en klage fik hun bevilget særlig støtte. Det var først da hun gik til en frivillig advokat, at kommunen begyndte at lytte til hende. Hun flyttede til en anden lejlighed, hvor flere flygtninge boede sammen, efter anbefaling fra kommunen, men står stadig med store regninger fra sin tidligere lejlighed. Blandt andet har boligselskabet malet loftet, som de påstår at hun skal betale for ud af depositum. Loftet var ikke nødvendigt at male efter så kort tid i lejligheden, ca. en halvt år. Hun er også forgældet af depositumlån, som blev givet hende sammen med lejligheden af kommunen.

En anden sag i Helsingør handler om en kvinde og hendes mor, hvor datteren har et medfødt hjertedefekt, men mistede alligevel hendes ydelse fra kommunen. Moren forsørger derfor datteren ud af hendes lille ydelse. Men udgifter til husleje på kollegiet for flygtninge blev stadig faktureret til familien, fordi datterens husleje blev tillagt moderen. Begge oparbejder derfor en større og større gæld til kommunen hver dag. Begge havde oprindeligt haft et arbejde, som de blev afskediget fra. Datteren blev afskediget efter en rejse til Ukraine for en operation, dvs med helbred som årsag. Begge havde bedt kommunen om hjælp til at finde et job, til hvilket kommunen svarede, at kommunen ikke må hjælpe dem med at finde et arbejde. Familien bliver præsenteret for forskellige opgørelser af deres gæld, noget som beviser at kommunens beregninger af gælden sker på et tilfældigt grundlag. Ovenikøbet blev familien nedværdiget offentligt af administrationen på kollegiet, da administrationen hængte et opslag i kantinen, om at familien ikke længere må få mad på kollegiet. Madens omkostninger bliver dog stadig tillagt familiens gæld. Til og med familiens egne penge blev trukket. De fik noget overskydende skat fra deres tid i arbejde, som blev automatisk taget af Gældsstyrelsen til dækning af gæld til kommunen. Datteren er indskrevet på et ukrainsk universitet, på online tandlægestudie. I stedet for at bruge hendes sundhedsuddannelse til at finde hende et relevant job, har kommunen vendt det til noget negativt og påstår at hun ikke er tilgængelig for det danske arbejdsmarked (på trods af at hun studerede sideløbende uden problemer, den gang hun havde et arbejde). Hun fik faktisk besked af kommunen at hun ikke var en flygtning. Hendes ydelse blev frataget, fordi hun studerede (på trods af at man ikke kan få SU for et online studie i Ukraine). Kommunen satte et ultimatum om, at hun enten måtte stoppe sine studier eller rejse tilbage til Ukraine. Moderen blev truet med, at hendes datter ville blive deporteret fra Danmark, hvis moderen ikke straks vender tilbage til Danmark - under en rejse, hvor moderen plejede hendes krigsskadede far i Ukraine.